

POSTANOWIENIE

3 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 3 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa L. M. i I. M.
przeciwko P. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.1
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.1
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 24 kwietnia 2023 r., I ACa 1179/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz każdego z powodów po 1350
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.1 wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 24 kwietnia 2023 r., wydanego w sprawie o zapłatę.

Skarżąca występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego
uzasadniła koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania: „(1) czy
odszkodowanie z tytułu poniesionych kosztów na rewitalizację akustyczną
(art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo
ochrony środowiska (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 2556 ze zm.; dalej: „p.o.ś.”)
lub art. 129 ust. 2 p.o.ś. samodzielnie) należy jest bez względu na to, czy powód

w rzeczywistości poniósł takie koszty, czy też do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej konieczne jest uprzednie ich poniesienie; (2) czy odszkodowanie przyznane formalnie z tytułu poniesienia nakładów akustycznych ze względu na brak spełnienia przez budynki mieszkalne wymagań normowych, w sytuacji gdy nakłady te nie zostały uprzednio poniesione przez właścicieli nieruchomości, stanowi odszkodowanie z tytułu utraty wartości nieruchomości w rozumieniu art. 129 ust. 2 p.o.ś.; (3) czy przyznanie powodowi odszkodowania w takiej sytuacji z dwóch tytułów (spadek wartości nieruchomości i zwrot kosztów poniesionych w celu spełnienia wymagań technicznych - akustycznych) nie stanowi naruszenia zasady pełnego odszkodowania (art. 361 § 2 k.c.), przez podwójne zrekompensowanie straty związanej z niedostosowaniem akustycznym budynku do wymogów wynikających z obszaru ograniczonego użytkowania (dalej: „OOU”)?; (4) czy odszkodowanie z tytułu utraty wartości nieruchomości (art. 129 ust. 2 p.o.ś.) przysługuje w związku z faktem wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania uchwałą Sejmiku Województwa [...]. NR [...], czy jedynie w związku z faktem wprowadzenia aktem prawa miejscowego skonkretyzowanego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości dla określonych nieruchomości?”.

Skarżąca wskazała, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 129 ust. 2 p.o.ś. oraz art. 136 ust. 3 p.o.ś.

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 157 ust. 1 w zw. z art. 157 ust. 3 u.g.n. w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 382 k.p.c. przez ich niezastosowanie i niepoddanie opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości pod ocenę organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych, w sytuacji, gdy strona pozwana w toku postępowania podnosiła szereg merytorycznych zarzutów do tej opinii, co w konsekwencji wpłynęło na wynik sprawy, gdyż Sąd przy wydawaniu rozstrzygnięcia w całości oparł się na zawartych w opinii ustaleniach co do wysokości i przyczyn powstania szkody, jak również naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 278 § 1 w zw. z art. 233 § 1 w zw. z art. 227 w zw.

z art. 382 k.p.c., przez dokonanie ustaleń faktycznych w oparciu o stanowisko biegłego zakresie dotyczącym interpretacji postanowień art. 129 p.o.ś.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzebą wykładni przepisów jest wykluczone. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza jednoczesne przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest bowiem możliwa sytuacja, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie SN z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13). Nie sposób uznać, że sporna kwestia jest oczywista (zob. postanowienie SN z 9 kwietnia 2014 r., V CSK 383/13). Skarżąca w sposób nieuprawniony połączyła przesłanki kasacyjne. Powyższe wskazuje na ignorowanie zasad obowiązujących przy formułowaniu i uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca zdaje się nie rozróżniać poszczególnych przyczyn kasacyjnych.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że zgodnie z dominującym stanowiskiem Sądu Najwyższego, właścicielowi nieruchomości położonej w OOU, o którym mowa w art. 135 p.o.ś., nie przysługuje odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały

poniesione (zob. uchwała SN z 28 października 2022 r., III CZP 100/22, OSNC 2023, nr 6, poz. 58). Oznacza to, że przedstawiony przez skarżącego problem został wyjaśniony w orzecznictwie, w związku z czym nie została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Bez wątpienia sytuacja prawna powodów kształtuje się w sposób odmienny, warto mieć na uwadze na treść uchwały Sejmiku Województwa [...]. z 30 stycznia 2012 r. nr [...] w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. w P.1. W uchwale wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków położonych w strefie wewnętrznej OOU w postaci obowiązku zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynkach z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej. W uchwale wskazano, że przez odpowiednią izolacyjność akustyczną przegród budowlanych należy rozumieć izolacyjność akustyczną określoną zgodnie z Polskimi Normami w dziedzinie akustyki budowlanej z uwzględnieniem poziomu hałasu powodowanego przez starty, lądowania, przeloty statków powietrznych, operacje naziemne i inne źródła hałasu związane z funkcjonowaniem lotniska, przy zapewnieniu wymaganej wymiany powietrza w pomieszczeniu, a także wymaganej izolacyjności cieplnej. Przez właściwy klimat akustyczny w budynkach należy rozumieć poziom dźwięku zgodny z obowiązującymi Polskimi Normami w dziedzinie akustyki budowlanej.

Powołana przez skarżącą uchwała Sądu Najwyższego, III CZP 100/22 stanowi wyjątek. W tym zakresie Sąd Najwyższy wyjaśnił, że odmienny wniosek można byłoby ewentualnie przyjąć, gdyby na poszkodowanym ciążył skonkretyzowany prawny obowiązek dostosowania budynku pod względem technicznym. W takim przypadku nie byłoby wykluczone uznanie wskazanych kosztów za element szeroko rozumianych pasywów poszkodowanego, które zgodnie z dominującym stanowiskiem uwzględnia się przy szacowaniu wysokości odszkodowania metodą różnicy.

W niniejszej sprawie Sądy *meriti* prawidłowo oceniły zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i uznały, że okoliczności faktyczne, istotne dla rozstrzygnięcia

sporu, uzasadniają wniosek powodów o zasądzenie na ich rzecz kwot tytułem nakładów na rewitalizację akustyczną nieruchomości.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że skarżąca nie sformułowała żadnych zagadnień prawnych, a jego wywód nie zawiera żadnej argumentacji prawnej. Powołane przez skarżącego zagadnienia prawne stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego wyrażonym w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. W związku z tym należy uznać, że skarżący sformułował w istocie pytania, których kazuistyczny sposób ujęcia wskazuje, że nie mają one charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

[dr]

[a.ł]